

LA SENTÈNCIA DEL PROCÉS

Persistir des de darrere “el puto metacrilat”

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

És un llibre “molt Turull”, explica la Blanca Bragulat, la seva esposa. ¿I què vol dir això? Doncs que l’humor hi és important. “El Jordi va ser el Messi del judici”, etziba la Gemma Aguilera. Es refereix a la seva solidesa i atreviment amb les respostes i les rèpliques a les preguntes dels fiscals i l’advocacia de l’Estat. “Tenim una relació amistosa, tendra i divertida”, revela Jordi Basté en evocar les converses a la presó a través del “puto metacrilat”. La presentació de *Persistim* (Columna) –el llibre escrit a quatre mans per Jordi Turull i Gemma Aguilera– a La Casa del Llibre és un esdeveniment. No s’hi cap. Hi ha una massiva presència de polítics. Sobretot de JxCat i de l’antiga

CDC: Albert Batet, Eduard Pujol, Míriam Nogueras, Xavier Trias, Albert Batalla, Quico Homs, Artur Mas, Núria de Gispert, Joan Rigol, Elsa Artadi... El president Quim Torra i alguns dels seus consellers, Damià Calvet, Àngels Chacón, Jordi Puigneró i Miquel Buch. D’Esquerra, Josep Bargalló i Chakir el Homrani. També hi ha Xavier Domènech, Jaume Alonso Cuevillas i Jordi Pina. L’editora, Glòria Gasch, dona la benvinguda: “Autoritats, amics, amigues, advocats...” Els advocats, sí, actors tan rellevants i tan notoris en el camp semàntic del Procés i les doloroses derivades.

Basté destaca que el llibre conté sobretot emoció i serenitat en el relat dels fets dels setembre i l’octubre del 2017 que van encaminar el govern de Puigdemont a la presó i l’exili. També que explica algunes interioritats i que sobten dues coses: la fidelitat incondicional que Turull mostra cap a Carles Puigdemont i l’emotivitat en els passatges familiars. Per la seva banda, Aguilera

La presentació
ahir del llibre
de l'exconseller
Jordi Turull.

ACN

ra posa l’accent en dos passatges que permeten al lector descobrir la personalitat de Turull, el ja mencionat judici al Tribunal Suprem i, sobretot, el dia de la seva investidura fallida com a president de la Generalitat: “Sabia que no seria investit i que el dia següent aniria cap a Ma-

drid per tornar a la presó, i tot i així va decidir tirar endavant”.

Aguilera emfatitza que una de les voluntats essencials de Turull alhora de plantejar-se el llibre va ser no fer sang sobre la divisió de l’independentisme. “Doncs deunido amb la sang que s’hi fa!”, exclama Basté. La Marta, la seva filla, també intervé en l’acte i posa veu a algunes de les respostes del seu pare a les preguntes de Basté. Resulta eloqüent una de les respostes: “Si no es fa de forma lleial i des de la confiança, tot és una mica més complicat”. Queda clar, doncs, que la lleialtat i la confiança alguna vegada les ha trobat a faltar. Puigdemont hi participa des de Bèlgica. Parla de la lleialtat de Turull. Menciona les dificultats, contradiccions i riscos assumits i també el dia que, poc abans del 27 d’octubre, dormint a la Casa dels Canonges, es va sentir “el parallamps de Catalunya, blanc d’energies positives i negatives”. I fa un avançament: està treballant en la seva versió dels fets, un llibre que apareixerà aviat. —